

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

ELSŐ SZEKCIÓ

LÓZAY kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(40246/19. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2024. február 15.

Az ítélet végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Lózay kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Első Szekció) Tanácsként tartott ülésén, amelynek tagjai voltak:

Alena Poláčková, *elnök*,

Paczolay Péter,

Gilberto Felici, *bírák*

és Teplán Attila, *a Szekció megbízott hivatalvezető helyettese*

Figyelemmel:

a Magyarország ellen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, az 1967-ben született, Heilbronnban élő, és Karsai D. A. Budapesten praktizáló ügyvéd által képviselt Lózay János („a kérelmező”) által a Bírósághoz 2019. július 22-én benyújtott 40246/19. sz. kérelemre;

azon döntésre, hogy a kérelem kerüljön közlésre a magyar kormány („a Kormány”) felé, akit Tallódi Z. kormányképviselő képviselt az Igazságügyi Minisztériumból;

a felek észrevételeire;

2024. január 23-án tartott zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően,

Az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ÜGY TÁRGYA

1. Az ügy tárgya a kérelmezővel szemben alkalmazott, sérüléseket eredményező rendőri erőszak, valamint az incidens hatékony kivizsgálásának állítólagos hiánya. Az eset az Egyezmény 3. cikke alá tartozó kérdéseket vet fel.

2. 2017. július 28-án késő este a kérelmező egy majosházi kocsmá teraszán tartózkodott, amely 22.00 óráig tartó nyitvatartási engedéllyel rendelkezett. 22.45 órakor a rendőrség arra járt, és felszólította a kocsmá vezetőit, hogy zárják be a helyiséget, de hiába. 23.20 órakor a rendőrök visszatértek, ekkor már csak a kérelmező és a két vezető volt jelen a teraszon. A két rendőr – egy férfi és egy nő – elrendelte a kocsmá azonnali bezárását. A később készült rendőrségi jegyzőkönyv szerint a kérelmező ekkor szidalmazni kezdte a rendőröket. Erre a rendőrök felszólították a kérelmezőt, hogy mutassa be személyazonossági okmányát. A kérelmező eleget tett a felszólításnak.

3. A kérelmező elmondása szerint a táblagéppel videózni kezdte a rendőrök viselkedését; a rendőrnő megpróbálta megragadni a táblagépet, de a kérelmező nem engedte el az eszközt. A kocsmá vezetőinek tanúvallomása szerint a rendőrnő megszerezte a táblagépet, de a kérelmező az eszköz után nyúlt, talán a rendőrnőt megérintve. A Kormány szerint az ittas kérelmező agresszívan viselkedett a rendőrnővel szemben. Ezután a férfi rendőr a földre kényszerítette a kérelmezőt, és megbilincselte.

4. A kérelmezőt a helyi rendőrkapitányságra szállították. Körülbelül két órán keresztül ott tartották. Ez idő alatt orvosi láttelelet került kiállításra, amely megállapította, hogy a kérelmező két, egyenként néhány centiméteres horzsolást szenvedett, egyet a jobb vállán, egyet pedig a jobb térdén.

5. A kérelmező 2017. december 22-én büntetőfeljelentést tett, amelyben az erőszakos rendőri intézkedést panaszolta.

6. Ezt követően nyomozás indult. A hatóság megvizsgálta a kérelmező vallomását, különböző rendőrségi jelentéseket, a helyi polgármester nyilatkozatát arról, hogy nem állt rendelkezésre releváns térfigyelőkamera-felvétel, valamint a kocsma vezetőinek a tanúvallomásait.

7. Az ügyészség 2018. december 17-én elutasította a büntetőfeljelentést, és megszüntette a nyomozást. A határozat szerint a rendőri intézkedés jogszerű volt, és nem valósított meg bűncselekményt. Nem volt cáfolható az a vélelem, hogy a rendőri intézkedés – egy támadásra adott válaszcselekvésként – jogszerű volt.

8. A kérelmező panaszt nyújtott be a legfőbb ügyészhez. Ezt 2019. január 24-én elutasították, alapvetően a korábbi határozatban foglalt okokkal megegyező okok alapján.

9. A kérelmező az Egyezmény 3. cikke alapján panaszolta, hogy a rendőrség bántalmazta, és hogy a hatóságok nem folytattak le hatékony vizsgálatot.

A BÍRÓSÁG ÉRTÉKELÉSE

AZ EGYEZMÉNY 3. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

10. Az elfogadhatóságot illetően a Kormány úgy érvelt, hogy a kérelmező nem merítette ki a hazai jogorvoslati lehetőségeket, mivel nem nyújtott be pótmagánvádat. A kérelmező nem értett ezzel egyet.

11. A Bíróság már számos ügyben megállapította, hogy a hazai jogorvoslatok kimerítése szempontjából a kérelmezőknek nem kell pótmagánvádas eljárást indítaniuk, alapvetően azért, mert ez olyan jogi út igénybe vételét jelentené, amelynek célja azonos a büntetőfeljelentés céljával (újabb esetjogként lásd *Pósa kontra Magyarország*, 40885/16. sz. kérelem, 17-21. pontok, 2020. július 7.; *R.S. kontra Magyarország*, 65290/14. sz. kérelem, 38. pont, 2019. július 2.). Következésképpen, a Kormány ezzel kapcsolatos kifogását el kell utasítani.

12. A Bíróság megállapítja továbbá, hogy a kérelem nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének a) pontja értelmében, és más okból sem elfogadhatatlan. Ezért a kérelmet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

13. Az ügy érdemét illetően a kérelmező úgy érvelt, hogy a rendőrség brutális volt, a nyomozás pedig nem volt megfelelő. A Kormány nem értett

egyét, azt állította, hogy a rendőri intézkedés jogszerű és arányos volt, s azt megfelelően kivizsgálták.

14. Az állam képviselői általi bántalmazásra vonatkozó általános elveket a *Bouyid kontra Belgium* ügyben hozott ítélet (*Bouyid v. Belgium*, [GC], no. 23380/09, §§ 81-90, ECHR 2015) foglalja össze.

15. A jelen ügyben a Bíróság megállapítja, hogy a kérelmező a rendőri intézkedés következtében horzsolásokat szenvedett (lásd a fenti 4. pontot). A Bíróság számára ez eléri a súlyosság azon minimális szintjét, amely az Egyezmény 3. cikkének felhívhatóságához szükséges (lásd a fent hivatkozott *Bouyid*-ítélet 103-113. pontjait).

16. Azt kell még megvizsgálni, hogy a 3. cikk alapján felelősnek kell-e tekinteni az államot e sérülésekért.

17. Az nem vitatott, hogy a kérelmezővel szemben egy rendőr erőszakot alkalmazott. A tények azonban ellentmondásosak azt illetően, hogy a kérelmező mely magatartása indokolta ezt (lásd a fenti 3. pontot). A Bíróság megjegyzi, hogy a vizsgálat különösen a táblagép megszerzéséért folytatott küzdelem körülményeit és azt nem tisztázta, hogy a kérelmező magatartása agresszív volt-e, és milyen módon volt agresszív, vagy hogy szükségessé tette-e erőszak alkalmazását. Következésképpen, az előtte lévő bizonyítékok alapján a Bíróság lehetetlennek találja annak megállapítását, hogy a rendőri intézkedés során tanúsított esetleges kérelmezői ellenállás leküzdése érdekében a rendőrség által alkalmazott erőszak túlzott mértékű volt-e (lásd *Kmetty kontra Magyarország*, 57967/00. sz. ügy, 36. pont, 2003. december 16.).

18. A Bíróság azonban emlékeztet arra, hogy ha valamely személy érvekkel alátámaszthatóan állítja, hogy a rendőrség vagy az állam más hasonló képviselője jogellenesen és a 3. cikket megsértve súlyosan bántalmazta, akkor az említett rendelkezés – az Egyezmény 1. cikke alapján az államra háruló általános kötelezettséggel együtt olvasva – hallgatólagosan megköveteli, hogy hatékony hivatalos vizsgálatot folytassanak le. A releváns általános elveket a (fent hivatkozott) *Bouyid*-ügyben (114-123. pontok) foglalta össze a Bíróság.

19. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező feljelentése nyomán a hatóságok nyomozást folytattak le a kérelmező állításainak kivizsgálására. Bár térfelvételek nem bizonyult elérhetőnek, a kérelmezőt és az események idején jelen lévő két tanút kihallgatták. Magukat a rendőröket azonban nem hallgatták ki személyesen a nyomozás során. Az ő vonatkozásukban az ügyészség pusztán a rendőrhatalóság által készített jelentésekre támaszkodott. A rendőrök személyes meghallgatása, majd szembesítése a kérelmezővel döntő fontosságú lett volna. Azért, mert a kérelmező és a tanúk vallomása, valamint a rendőrségi jelentések között feloldatlan ellentmondás volt a kérelmező magatartásával, a táblagépért folytatott küzdelemmel, és az állítólagos szóbeli szidalmazással kapcsolatban (lásd a fenti 2-3. és 17. pontokat).

20. A Bíróság tudomásul veszi a Kormány azon érvelését, hogy a rendőröket tanúként az önvádolás kockázata miatt, gyanúsítottként pedig bűncselekmény megalapozott gyanújának a hiányában nem lehetett kihallgatni. A Bíróság azonban csekély erőt talál e körkörös jellegű megfontolásban, amely gyakorlatilag elzárta a kérelmezőt attól, hogy a gyanúsított rendőrökkel találkozzon, és így megfosztotta őt annak minden lehetőségétől, hogy vitassa az állítólagos elkövetők által az eseményekről előadott beszámolót (lásd *Nagy kontra Magyarország*, 43441/15. sz. kérelem, 36. pont, 2020. május 26., és *R.B. kontra Magyarország*, 48444/18. sz. kérelem, 15. pont, 2023. január 19.). Valójában a rendőrök kihallgatása, valamint a rendőrök és a kérelmező szembesítése hozzájárulhatott volna az események tisztázásához (lásd a fent hivatkozott *Kmetty-ítélet*, 41-42. pontját; *Kiss Borbála kontra Magyarország*, 59214/11. sz. kérelem 37. pont, 2012. június 26.).

21. A fenti megfontolásokra figyelemmel a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a kérelmező rendőri bántalmazással kapcsolatos állításainak a kivizsgálása nem volt megfelelő. Ezért az Egyezmény 3. cikkét megsértették.

AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

22. A kérelmező 10 000 euró nem vagyoni kártérítést követelt, továbbá 5 800 eurót és az ezen összeget terhelő ÁFA összegét kérte a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások tekintetében. Ez utóbbi összeg 200 euró plusz ÁFA óradíjjal kiszámlázott 29 órányi jogi munka díjának felel meg.

23. A Kormány vitatta a követeléseket.

24. A Bíróság méltányossági alapon 4 000 eurót, valamint az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét ítéli meg a kérelmező részére nem vagyoni kártérítésként.

20. A birtokában lévő dokumentumokra figyelemmel a Bíróság 3 000 euró, valamint az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegének a megítélést tartja észszerűnek a Bíróság előtt lefolyt eljárás tekintetében.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatónak *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 3. cikkét megsértették, mivel a hatóságok elmulasztották a kérelmező bántalmazással kapcsolatos állításainak hatékony kivizsgálását;
3. *Megállapítja*,

- (a) hogy az alperes államnak három hónapon belül az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező részére az alperes állam nemzeti valutájában, a kifizetéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
  - (i) nem vagyoni kártérítésként 4 000 (négyezer) eurót, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét;
  - (ii) költségek és kiadások tekintetében 3 000 (háromezer) eurót, plusz az ezen összeget esetlegesen terhelő adók összegét;
- (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális hitelkamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összegek után.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2024. február 15-én, a Bíróság Eljárási szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Teplán Attila
Megbízott hivatalvezető helyettes

Alena Poláčková
Elnök